

1972 APR 8

ÉLET ÉS IRODALOM

92 v. j.

VASVÁRI

ISTVÁN

Szintén lapzárta után kaptuk a hírt, hogy Vasvári István költő ötvenhat éves korában elhunyt. Budapesten született, két esztendővel az első világháború előtt; 1947-től Budapesten élt. Gyermekkorát Dunapentelén, középiskolás diákéveit Székesfehérváron és Kecskeméten töltötte. A háború előtt segédmunkásként és tisztviselőként dolgozott. 1941-ben, mint sok pályatársát, őt is behívták munkaszolgálatosnak. Szerencséje volt 1944-ben — megmenekült. Csak idegeiben hordta tovább a halált.

1944-ben a nagyváradai Új Élet munkatársa lett, verseit, cikkeit a romániai magyar lapokban tette közzé. Hazatérte után tíz évig az Ifjúsági Kiadó lektorátusának vezetője, majd a Néphadsereg című lap olvasószerkesztője volt. 1960-tól a Szabó Ervin Könyvtár bibliográfiai osztályán dolgozott. Tíz verseskötete, egy gyermekversgyűjteménye jelent meg. 1946-ban Nagyváradon karcolatgyűjteményét, 1951-ben regényét adták ki. 1971-ben SZOT-díjjal tüntették ki. Utolsó, Fedezék nélkül című verseskönyvéből idézzük egyik szép költeményét.

Testamentum

Sűrű, sóvár szőlők ifjú illatában,
bimbók illatában, vizek illatában,
jános-bogaraknak tűzcsikú hevében
dombok seregei csillognak
a holdban. Immár megyek ama
szülőföld porában. Mellettem a patak
elsuhogva száll el; harang-zúdulásban
hajlanak a lombok; korcsmákból
tíz nóta kapaszkodik össze, tántorognak
tőlem holdárnyékos rétre. Meleg
utcák ákác-íramától részeg-
szívvel emelem fel nehezedő sorsom.
Sóhajtom: hát ennyi . . . Szemtanúk,
mind többen mélyebb éjszakában. Kivetem
a gondom — csónakból a terhet!
Az a régi hold jár, vállamon
a csillag, az a por vonul el Tejút-
tágas fényben . . . Dicsértessék minden
ami hozzám jó volt, s aki is
kínzóm volt — kivert küzdelemre.
Dicsértessék szép vágy mind e porló úton:
hold, illat, énekszó békével utánam.